Cutezătorii

25

JOI, 18 IUNIE 1970, ANUL IV

(143)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Un zîmbet florilor,
UN ZÎMBET VIITORULUI NOSTRU FERICIT.

FOTO ELENA FUNDULEA

SALUTUL CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR CU PRILEJUL ZILEI PIONIERILOR

DRAGI PIONIERI,

Acum, la sfîrșitul anului școlar, sărbătorim împreună, într-o atmosferă însuflețită ziua voastră, a pionierilor, care a devenit o sărbătoare dragă întregului popor.

Cu acest prilej Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă adresează calde felicitări și urări de tot mai mari succese în activitatea pionierească. Felicităm, de asemenea, pe comandanții de pionieri care se află lîngă voi în fiecare clipă stimulîndu-vă inițiativele precum și acele fapte ale voastre care exprimă atitudini și comportări demne de calitatea de pionier.

Mulțumindu-le pentru dăruirea cu care își consacră timpul și întreaga lor pricepere activității pionierești, dorim comandanților multă sănătate, noi și mari succese în munca educativă cu pionierii și școlarii.

În acest an, activitățile pe care le-ați desfășurat în detașamentele și unitățile de pionieri au devenit tot mai interesante și atractive. Munca din cercurile tehnice și științifice, concursurile și festivalurile cultural-artistice, dintre care menționăm prima ediție a Festivalului de teatru, s-au bucurat de un binemeritat succes.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor constată cu bucurie că acțiunile voastre cu caracter obștesc și patriotic devin tot mai numeroase și sînt din ce în ce mai apreciate. Îndrăgostiți de peisajul minunat al patriei, iubind natura cu ardoarea proprie vîrstei voastre, ați participat cu entuziasm la acțiunea «Fiecare pionier — un pom, o floare», transformînd în faptă vie îndemnul ce v-a fost adresat.

În zilele de grea încercare prin care a trecut poporul nostru, ca urmare a calamităților fără precedent care s-au abătut asupra țării, pionierii s-au aflat la datorie, mulți dintre voi făcînd adevărate acte de cutezanță și eroism, dovedind prin curaj și abnegație puternicul și fierbintele vostru patriotism. Educați în spiritul participării active la viața poporului, la năzuințele și aspirațiile sale, ați adăugat la succesele voastre la învățătură fapte demne de lupta întregului popor în bătălia pe care acesta o dă pentru învingerea urmărilor stihiei și reintrarea în normal a vieții în toate domeniile de activitate.

Mulțumindu-vă pentru toate acestea, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă urează multă sănătate și fericire, dorindu-vă o vacanță frumoasă, plină de voioșie. Sîntem convinși că vacanța care începe va fi un nou prilej de a străbate minunatele meleaguri ale țării în excursii și drumeții, că în taberele de pionieri și școlari care vă așteaptă cu porțile deschise veți avea prilejul să continuați multe dintre inițiativele voastre, însuflețiți de elanul creator care vă caracterizează.

Sutele și miile de scrisori-angajament pe care le-ați trimis ca răspuns la Chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor sînt o chezășie a faptului că vacanța care începe va prilejui o și mai puternică afirmare a patriotismului vostru înflăcărat, a aspirațiilor care vă animă. Sîntem convinși că veți găsi timpul și locul potrivit pentru ca, pe măsura posibilităților voastre, să ajutați pe părinții și frații voștri mai mari, la reconstrucția școlilor distruse sau avariate de inundații, la refacerea terenurilor sportive, la muncile de întreținere și recoltare de pe ogoare, dovedind prin fapte că sînteți fii credincioși ai poporului.

DRAGI PIONIERI,

Cu ocazia sărbătorii de astăzi vă urăm să fiți sănătoși și voioși, să aveți mintea ageră și inima generoasă, să fiți gata oricînd pentru a contribui la înfăptuirile poporului pe drumul construcției socialiste.

Prin sîrguință, prin îndeplinirea exemplară a îndatoririlor pionierești să răspundeți grijii pe care v-o poartă partidul, părinții și dascălii voștri, întreaga noastră societate.

Să dedicăm realizările de astăzi și de mîine ale pionierilor Partidului Comunist Român, conducătorul înțelept al poporului, părintele drag al copiilor din țara noastră.

Să pășim pionierește. «Tot înainte!»

CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cuvînt de salut, la palatul Elysée.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, ÎMPREUNĂ CU SOȚIA SA, ELENA CEAUȘESCU, AU PLECAT LUNI ÎN FRANȚA, ÎNTR-O VIZITĂ OFICIALĂ, LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI GEORGES POMPIDOU. LA PALATUL ELYSÉE — REȘEDINȚA DE APROAPE UN SECOL A PREȘEDINȚILOR FRANȚEI — PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, A FOST ÎNTÎMPINAT DE PREȘEDINTELE GEORGES POMPIDOU. CEREMONIA OFICIALĂ A PRIMIRII S-A DESFĂȘURAT ÎN GRANDIOASA «SALLE DE FÊTES», UNDE CEI DOI ȘEFI DE STATE AU ROSTIT CUVÎNTĂRILE DE SALUT. VIZITA OFICIALĂ ÎN FRANȚA A PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL ROMÂNIEI, NICOLAE CEAUȘESCU, MARCATĂ DE PRIMIREA CĂLDUROASĂ PE CARE CAPITALA FRANȚEI A FĂCUT-O PREȘEDINTELUI ROMÂN, ARE LOC SUB SEMNUL FERTIL AL PRIETENIEI DINTRE POPOARELE ROMÂN ȘI FRANCEZ, SUB SEMNUL STIMEI ȘI PREȚUIRII RECIPROCE.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM

EROISMUL NU ARE VÎRSTĂ

*...**TÎRNĂVENI.** O bătrînă în casa inundată, ținînd în brațe un coș în care se afla nepoțelul ei, strigă după ajutor. Și Gligor Dordea, elev în clasa a VII-a a Liceului din localitate, intră în apă înotînd cîțiva metri, și scoate mai întîi copilul, apoi și pe bătrînă...*

*...**REGHIN.** O femeie cu cinci copii mici, tot într-o casă cuprinsă de ape. Anton Damian (clasa a VII-a, Școala generală nr. 5) vede o barcă legată de o salcie. O dezleagă, sare în ea, vîslește prin apa de peste un metru și jumătate, intră plutind în casă și-i scoate pe toți din valuri.*

*...**SIGHIȘOARA.** Școala generală nr. 3 cuprinsă de ape. Printre profesori, printre alți colegi, și Zaharia Cristea timp de o zi și o noapte, fără întrerupere, a lucrat la salvarea actelor, cărților și a celorlalte bunuri materiale...*

*...**TÎRGU MUREȘ.** Undeva, pe o stradă, elevul Oliver Silagyi din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 9, scoate dintr-o casă inundată și duce spre un bloc, pe rînd, mai întîi un copil de 6 săptămîni, apoi unul de 4 ani, apoi un bătrîn.*

Diplomele și insignele «Cutezătorul», care le-au fost și continuă să le fie acordate acestor eroi de 10—12 ani, de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, confirmă respectul și admirația noastră pentru ei, pentru calitățile lor alese.

Tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, înmînînd unor pionieri și școlari, precum și unor detașamente din Tîrgu Mureș, care s-au evidențiat în mod deosebit în lupta cu apele și în înlăturarea urmărilor acestora, distincții pionierești.

«La mulți ani, Alenka» — Cosmonautul Andrian Nicolaev își felicită fiica, la împlinirea celor șase ani ai ei,... din cosmos!

PATRU DINTRE COPIII REGHINULUI, DISTINȘI RECENT CU DIPLOMA ȘI INSIGNA «CUTEZĂTORUL»:

VASILE POP

VIOREL ȘTEFAN

PETRU SIMON

ANTON DAMIAN

REPORTERCLUB „CUTEZĂTORII“

2

3

NOI, PIONIERII ROMÂNIEI

EDIȚIE SPECIALĂ
EDIȚIE SPECIALĂ
EDIȚIE SPECIALĂ

Însemnări de PETRE GHELMEZ

Priviți-ne! Aceștia sîntem noi, copiii țării, veseli, visători, zburdalnici, prieteni buni cu cărțile, dornici de joacă, dar și pasionați de teoremele matematice, gata oricînd pentru o plimbare frumoasă (foto 1), dar și în stare să renunțăm la ore bune de somn, pentru a rezolva o problemă mai încîlcită de fizică sau de chimie, generoși, prieteni de nădejde, curajoși, cinstiți, sinceri, cutezători în visurile pe care ni le făurim, într-un cuvînt: pionieri! Cravata roșie (foto 2) pe care o purtăm cu dragoste la piept e simbolul gîndurilor noastre cele mai avîntate. Flacăra ei veșnic vie, face parte din flacăra nestinsă a luptei revoluționare, pe care bunii și străbunii noștri, părinții, frații mai mari, cei mai viteji fii ai poporului nostru — comuniștii au aprins-o de mult pe pămîntul românesc. Simțim lumina ei biruitoare în amintirile muzeelor (foto 3) în momentele solemne și atît de emoționante cînd comandantul detașamentului ne leagă pentru prima dată cravata roșie la gît (foto 4) și în toată viața luminoasă care ne înconjoară. Un avion ca acesta (foto 5) poate însemna pentru noi o simplă jucărie, dar în același timp și un gînd îndrăzneț de zburător sau de constructor, pe urmele marilor înaintași Vlaicu și Vuia. După cum creșterea iepurilor de casă (foto 6), un salt îndrăzneț pe terenul de sport (foto 7) sau interpretarea cu virtuozitate, pe scenă, a unui cîntec popular poate să însemne, de asemenea, începutul unei cariere strălucite într-un viitor pe care noi vrem să-l apropiem cît mai mult de prezent. Așa după cum vedeți tehnica nu ne este de loc străină chiar la această vîrstă. Un concurs de carturi (foto 9) echivalează pentru noi cu marile raliuri mondiale; un robot care clipește din ochi — ca o adevărată minune a tehnicii (foto 10); un concurs de biciclete (foto 11) cu turul ciclist al Europei; cît despre o stație de radioemisie (foto 12) ce să mai vorbim, asta echivalează cu... multe observații din partea mamei, care e tot mai supărată

4

CU MARE SATISFACȚIE ȘI BUCURIE VEDEM CĂ ÎN VOINȚA ȘI SOLIDARITATEA PENTRU REFACERE, DUPĂ MAREA ÎNFRUNTARE CU STIHIILE NATURII, ALĂTURI DE VÎRSTNICI SE AFLĂ ȘI PIONIERII NOȘTRI. AȘA ÎI VREM. CU PRILEJUL **ZILEI PIONIERULUI** *LE DORIM SĂ FIE MEREU ALĂTURI DE ÎNTREGUL POPOR, ÎN CUGET ȘI ÎN FAPTE, VREDNICI DE ÎNAINTAȘI ȘI CAPABILI DE A LE CONTINUA OPERA ZIDIRII ROMÂNIEI NOI, SOCIALISTE.*

prof. C Dericoviciu

5

Fotografii: GRIGORE PREPELIȚĂ ELENA FUNDULEA

6

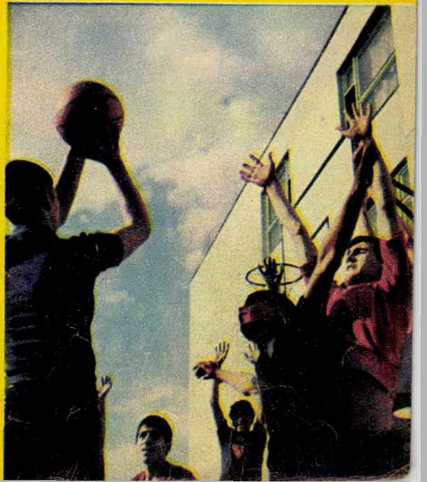

START
50
31
28

9

EDIȚIE
EDIȚIE SPECIALĂ
EDIȚIE SPECIALĂ
EDIȚIE SPECIALĂ
EDIȚIE SPECIALĂ

NOI, PIONIERII ROMÂNIEI

pe noi că pierdem orele de odihnă sau, pur și simplu, uităm să mîncăm. Ce să-i faci, fiecare lucru cu părțile lui bune și cu părțile lui rele. Dar spuneți-ne fără pasiune, fără acel foc arzător care vine dinlăuntru, din toată ființa omului, poți realiza ceva de seamă? Acesta este secretul faptului că, luați cu treburile, uneori uităm să mîncăm și chiar uităm să mai mergem la joacă. Fiindcă trebuie să știți: chiar dacă noi sîntem mici, în pieptul nostru, sub faldul purpuriu al cravatei roșii, bate o inimă mare. Iar atunci cînd este nevoie nu ne dăm în lături, chiar de la treburi, care s-ar părea că ne depășesc puterile. În zilele acelea grele, pline de eroism, cînd părinții noștri s-au luptat cu stihiile apelor, la zidurile înălțate de ei împotriva valurilor am pus și noi umărul (foto 13). Și se pare că n-am lucrat rău. Pentru că nouă, fie că ne aflăm pe digul înălțat împotriva apelor dezlănțuite, fie că ne aflăm pe scena școlii noastre sau a căminului cultural (foto 14), fie că migălim în grădină la culesul căpșunelor (foto 15), fie că meșterim în atelier la descifrarea tainelor unui motor cu explozie (foto 16), ne place să lucrăm din toată inima. Chiar dacă, uneori, la culesul căpșunelor se mai întîmplă să umplem anevoie coșulețul, de vină e numai aroma și dulceața fragedă a fructelor ce ne îmbie mereu să le gustăm. Tot așa, deși sîntem cam mici de statură, autoritatea noastră în materie de respec-

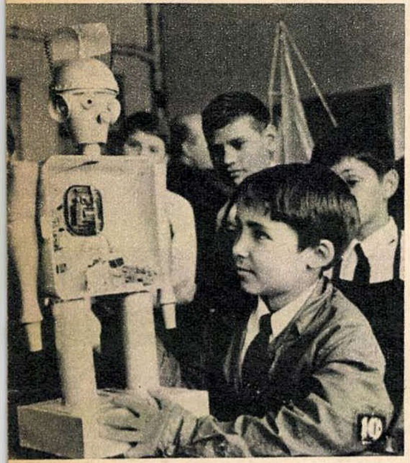

10

11

12

14

13

15

16

17

tare a regulilor de circulație e mare (foto 17), iar în ceea ce privește prognoza vremii (foto 18) vă asigurăm că meteorologii cercului nostru de specialitate n-au greșit absolut niciodată! E drept că excursioniștii din școala noastră, cărora la plecare noi le-am prezis «timp frumos» s-au întors cu o părere personală, dar asta-i altă poveste. Cel puțin la cusutul fluturilor și al rîurilor pe iile noastre populare (foto 19) atît de frumoase, sîntem adevărați ași. Asta nu poate s-o contesteze nimeni: bunica este cea mai autorizată în materie și dînsa e de aceeași părere cu noi.

Priviți-ne! Așa sîntem noi: veseli, visători, zburdalnici, prieteni buni cu eroii cărților sau cu revista noastră dragă «Cutezătorii» (foto 20) pricepuți la joacă, dar și la carte, generoși, curajoși, cinstiți, sinceri, cutezători în gînduri și în fapte, într-un cuvînt: *pionieri* ai patriei noastre dragi, România socialistă.

18

19

Cutezătorii

REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX • CONVORBIRILE

DRAGI PRIETENI,

Obișnuita «Rozetă a săptămînii» a fost greu de ales din noianul de plicuri adresate «Reporter-clubului». Reportaje, știri, fotografii de pretutindeni din țară ne-au ținut «la zi» cu ceea ce se întîmplă în zonele inundate, cu acțiunile de ajutorare organizate în celelalte județe. Povestiri emoționante despre eroismul oamenilor în lupta cu apele nesățioase s-au adunat în «portofoliul» clubului. Printre eroii acestor întîmplări, foarte adesea am intîlnit copii, pionieri. Iată numai cîteva dintre aceste

ARAD, comuna **Șiria.** Alături de cei mari, în zilele de muncă încordată pentru înălțarea digului au dat dovadă de multă hărnicie și elevii **Ștefan Onaga** și **George Fertig.** Datorită pionierilor **Nicolae Tot** și **Anton Uilachi,** unul dintre poduri a fost salvat. Primele măsuri le-au luat chiar ei prin înlănțuirea acestuia cu funii. Mai apoi, au venit oamenii.

BOTOȘANI, satul Cuzlău. **Era într-o luni pe la ora 8. Apele au început să crească amețitor. Și deodată, toată lunca Prutului a fost acoperită de o pînză nesfîrșită de apă. Satul însă era sus. Dar, în apa vijelioasă, la un moment dat, copiii din clasa a VII-a au văzut zbătîndu-se un cerb și o căprioară. Inimoși, au sărit cu toții să-i salveze. În ajutor le-au venit și cîțiva oameni.**

MEDIAȘ. *Cînd apele au început să crească,* **Gheorghe Bogdan** *(Școala generală nr. 6) a strîns zece copii mici de pe strada sa, i-a dus la marginea pădurii din apropiere și acolo i-a îngrijit în timp ce părinții lor aveau de înfruntat apa.* **Hildegard Groos** *(Școala generală nr. 6) fiind acasă numai cu o bunică bătrînă, cînd apa a pătruns în casă, el n-a intrat în panică, ci a salvat-o pe aceasta și a pus la adăpost mai multe lucruri din casă.* **Emil Vunvulea** *(Școala generală nr. 6) a observat că o fetiță de 3 ani fusese luată de valuri. A sărit în apă, a prins fetița și a adus-o la mal. Fetița acum e bine, dar a rămas fără locuință.* **Elena Suciu, Petru și Vasile Buta, Doina Farkaș** *(Școala generală nr. 6) se aflau singuri în casele lor, cînd apele au năvălit peste tot. Curajoși, ei au reușit să se salveze, ba unii dintre ei cu toată graba, n-au uitat să ia și diverse acte, obiecte de valoare.* **Ioan Bozsos, D. Bătrînu, Ladislau Bertok, Kerestely Sandor, Francisk și Finta Ioan** *(Școala generală nr. 1) au ajutat zilnic la salvarea și recuperarea multor bunuri în zilele de după inundație, au ajutat la curățirea orașului de mîl și aluviunile aduse de ape.*

Terenul de sport va fi la fel de frumos ca înainte de a fi venit apele. Copiii vor fi veseli, vor alerga, se vor întrece în iscusință (comuna Vințul de Jos, județul Alba).

PORTRETE ÎN MIȘCARE

SATU MARE. *Pionierul* **Gheorghe Tișe** *(Școala generală nr. 9) și-a format singur, atunci cînd a văzut primejdia apelor, o echipă din 22 de pionieri din clasele mai mari. Împreună, timp de 4 zile, acești copii au ajutat la încărcarea și descărcarea din elicoptere a alimentelor și medicamentelor pentru sinistrați. În vremea aceea comandamentul aeroportului fiind lipsit de brațe de muncă, ei au suplinit munca unor maturi aflați în locuri primejdioase.*

Neașteptatul învingător

POVESTIRE DE
BUJOR NEDELCOVICI
DESEN DE
IOAN DONCA

Astăzi s-au trezit mai de dimineață ca de obicei. Radu fluiera o melodie veselă în timp ce-și încălța tenișii, iar Alexandru bea în grabă cafeaua cu lapte — care era totuși fierbinte cu toate că o ținuse pe fereastră — căutînd cu privirea treningul rătăcit undeva, prin cameră. Cei doi frați ieșiră în goană din cameră sărutînd-o pe mama lor, care apăru din bucătărie cu o farfurie cu cornulețe — atunci scoase din cuptor — întinzîndu-le fiecăruia cîte unul, urîndu-le succes, rugîndu-l pe Radu să nu-și forțeze piciorul, deoarece cu o săptămînă în urmă avusese o întindere de ligament.

În drum, trecură și pe la Nelu să-l ia cu ei, dar acesta plecase cu puțin timp înainte — aflaseră de la mama lui care apăruse la geam — așa că se îndreptară spre poartă, dar, îndată ce părul acela roșu și fața pistruiată dispărură din dreptul ferestrei, făcură cale întoarsă, intrară în curte, trecură printre straturile de zarzavat și flori din spatele casei și căutară cu ochii spărtura din uluci, văzînd-o astupată începură să se cațere pe gard. Se auzeau glasurile celor care sosiseră înaintea lor, strigăte, chemări, o voce tunătoare în microfon.

Primul care se urcase pe gard era Radu — cu toate că era mai mic de vîrstă — pentru că el «trecea întotdeauna în fața lui Alexandru». Cînd un străin îi întreba ceva pe stradă, Radu era primul care răspundea și chiar îi arăta cu mîna locul căutat, acasă Radu povestea ce se întîmplase la școală — învățau la același liceu — iar cînd Alexandru voia să spună ceva i-o lua înainte, nu-l lăsa să vorbească spunîndu-i că nu «sesisează esența» și continua să istorisească cele petrecute. Radu era premiant și cel mai bun la matematică din liceu, era foarte iubit de colegi, iar atunci cînd juca fotbal, el era acela care marca majoritatea golurilor. Nici Alexandru nu avea note proaste, dar nu luase premiu decît în clasa șasea, matematica nu-i plăcea, făcuse cîteva compuneri remarcate de profesoara de română, dar și acestea aveau o încheiere puțin clară și aproape nimeni din clasă nu le pricepuse; la meciurile de fotbal juca mijlocaș, multe din golurile marcate de Radu erau din «pasa» lui Alexandru, dar pe el nu-l aplauda nimeni și adevăratul «șef» rămînea tot Radu.

Astăzi avea loc concursul de atletism între cele două școli din oraș. Amîndoi trebuiau să alerge în cursa de 100 metri plat.

După ce au sărit gardul, au trecut pe lîngă coloanele de beton care susțineau tribuna și au intrat în stadion. Zgomotul creștea, erau elevi și de la alte școli, multe fete de la școala de muzică și cîțiva părinți. Radu o zări pe Rodica, fata cu care venea spre casă — locuia pe o stradă învecinată — de la orele de pian. Le făcea semn cu mîna — așa cum fac învingătorii — colegilor de clasă. Stadionul era aproape plin, culori pestrițe străluceau în soarele acestei dimineți de vară.

Profesorul le spuse să-și dezbrace treningurile și să le așeze pe gazonul din marginea terenului. Îi anunță că vor alerga amîndoi în aceeași cursă deoarece Mihai se îmbolnăvise și nu venise la concurs. Începuseră probele de sărituri. Suporterii își susțineau reprezentanții încurajîndu-i, strigîndu-le numele în cor. Radu căută din nou cu privirea prin mulțime și o zări pe Rodica îmbrăcată într-o rochie galbenă — știa că e culoarea ei preferată —, avea impresia că și ea se uită spre el. Era hotărît să iasă pe locul întîi. Dacă se califica, urma să se prezinte la concursul pe țară și, oricum, nu era puțin. Începuse să-și facă încălzirea, genunchiul nu-l mai durea, se simțea într-o formă bună.

O voce de la microfon anunță că urmează proba de 100 metri plat, proba cea mai așteptată. Trebuia să se prezinte la start. Își alese culoarul întîi. Alexandru era pe culoarul patru. Celelalte erau ocupate pe rînd de elevii de la Liceul Caragiale. Radu își luă poziția de start, respiră adînc de cîteva ori, inima îi bătea liniștită, ridică privirea și lîngă gardul de sîrmă împletită — ce despărțea terenul de public — zări pe cineva îmbrăcat în galben, era Rodica, coborîse din tribună să poată urmări cursa mai de aproape. Aplecă ochii încercînd să se concentreze, aruncă în lături o pietricică, dorind parcă să îndepărteze ultimul obstacol. Începu numărătoarea, la zgomotul pistolului simți cum zvîcnește înainte, imediat urmă altă detunătură: start greșit. Se întoarse încet, cu privirea în pămînt, încercînd să se liniștească, se știa urmărit de toți colegii, de părinții lui care promiseseră că vor veni. Cînd se aplecă din nou pentru a-și lua poziția de plecare simți un junghi în genunchi, dar spre bucuria lui dispăru imediat. Din nou glasul acela monoton numărînd cu pauze lungi, din nou focul de pistol. Auzea strigătele colegilor. Alerga cu palmele pe lîngă trup, cu picioarele întinse, cu pieptul puțin împins înainte. Nu avea pe nimeni în linie cu el. Strigătele se întețeau, era cea mai disputată probă, urma să se desemneze și titlul de «cel mai iute alergător din oraș». Trecuse de jumătatea cursei deoarece depășise locul din tribună unde de obicei stăteau oficialitățile. Deodată, din urma lui, zări cu coada ochiului cum se apropie cineva, era acum în dreptul lui, vedea cum îl depășește, pînă la linia de sosire nu mai era mult, își dădu seama că nu poate să-l mai ajungă, nici să-l țină în loc, întinse chiar puțin mîna parcă să se agațe de el... prea tîrziu, sfoara era ruptă de altul, împinse pieptul, dar n-o găsi în drumul lui, era definitiv pe locul doi. Mai alergă un timp pe arcul pistei apoi se opri. Nu-i venea să creadă. Totuși de ce nu auzea strigătele de bucurie ale băieților de la Caragiale? De ce nu se bucură de victoria lor? Trecea pe lîngă gardul de sîrmă fără să ridice privirea, deodată își auzi numele, nu era scandat de multe voci, era șoptit, își răsuci ochii în direcția aceea și o zări pe Rodica. Se opri aproape automat în fața ei, pe obrazul ei frumos erau desenate multe romburi care o urîțeau și o întristau, la urmă înțelese că erau romburile formate de sîrma gardului.

— Nu cred că te-a durut piciorul. Sînt sigură că l-ai lăsat intenționat pe Alexandru să cîștige. E grozav din partea ta, și întinse două degete parcă vrînd să-i strîngă mîna.

Doar acum a înțeles. N-au ieșit cei de la Caragiale. Colegii erau supărați pe el deoarece cîștigase altcineva... era totuși fratele lui. Nici cel puțin nu putea să motiveze față de el însuși că l-a durut piciorul.

Erau din nou acasă. Veniseră mătușa Marcela și unchiul Tică. Mama așeza bucatele pe masă. Tatăl îl chemă în camera învecinată. Îi puse o mînă pe umăr, gestul lui ascunde ceva din acea egalitate bărbătească, robustă.

— Știam că o să-l lași pe Alexandru să cîștige și el odată, și îl privi intens în ochi, fericit, mulțumit de băiatul lui.

A vrut să-i spună că... dar l-a luat de braț și intră cu el în sufragerie. Unchiul Tică povestea o anecdotă, toți rîdeau. Alexandru era trist, și el bănuia același lucru. Tatăl începu să toarne vin în pahare. Veselia lor îl enerva, își dădea seama că buna lor dispoziție era ca un semn de elogiu ascuns adus lui, cel cu «adevărat victorios», că toți erau încîntați de comportarea lui. Simțea ochii mamei care îl urmăreau parcă mulțumindu-i tăcut. Și neputînd să mai suporte începu să vorbească precipitat, gîngăvit, aproape țipînd.

— Nu eu! Nu eu! El e cel care... Nici cel puțin nu m-a durut piciorul. El a cîștigat cu adevărat!

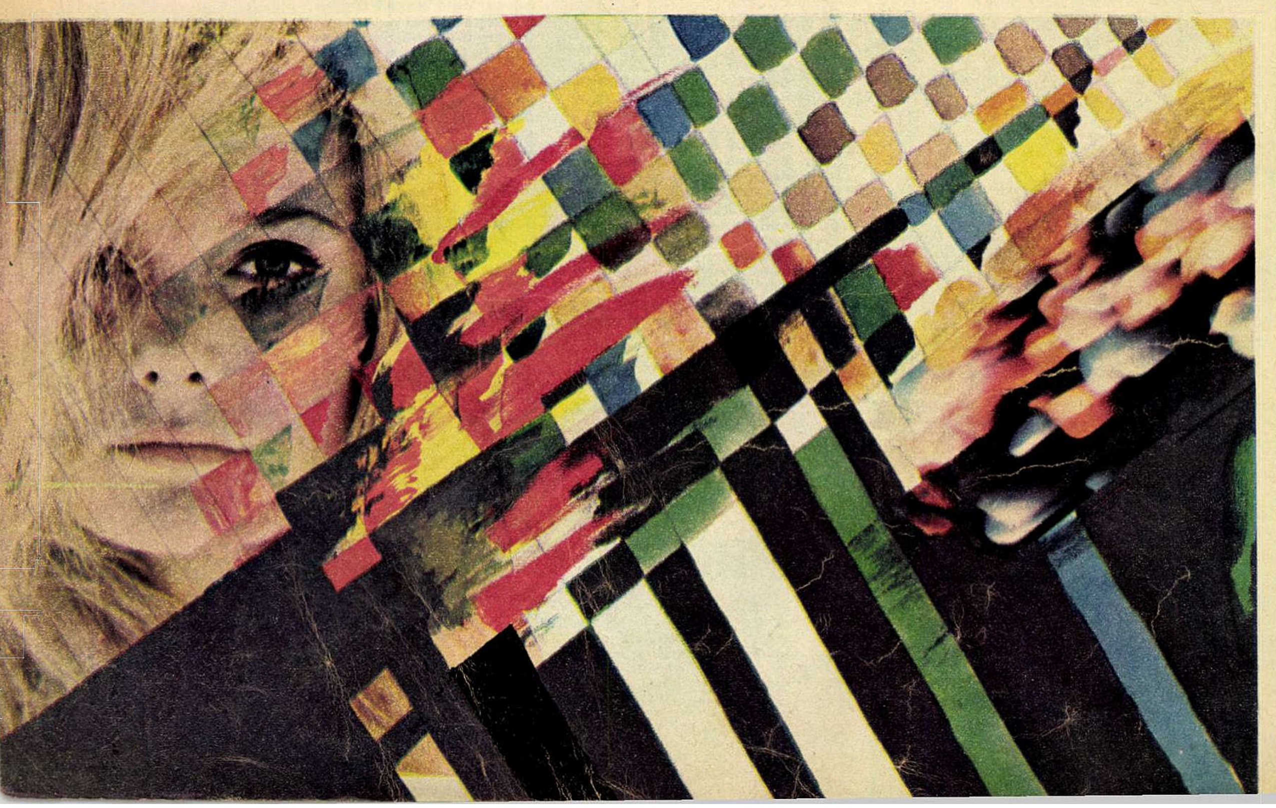

Vlaicu ZBOARĂ

60 DE ANI DE LA DEMONSTRAȚIA DIN

17 iunie 1910. Pe platoul Cotrocenilor s-a adunat lume multă, să vadă minunea: mașina cu aripi și pe tînărul ei inventator și constructor, Aurel Vlaicu, evoluînd cu ea.

Lumea privește curioasă și atentă la fiecare mișcare pe care o fac ajutoarele lui Vlaicu dirijate de Ion Ciulu, mecanicul său, mai ales că s-a zvonit la București, că în urmă cu o zi, la cîteva încercări, aeroplanul n-a vrut să se desprindă de pămînt.

Este o zi caldă, cu cer senin și fără nici o adiere de vînt. Vlaicu tocmai iese din hangar, cînd din două birji coboară prietenii și susținătorii lui, scriitorii Șt.O. Iosif, Emil Gîrleanu, Ilarie Chendi, Alexandru Vlahuță și George Coșbuc.

Îl înconjură pe Vlaicu, încurajîndu-l și urîndu-i succes. Totuși, nu rabdă să nu mai încerce o dată să-l determine a lăsa pe altcineva să încerce mașina, să nu-și riște viața ei, făuritorul ei. Totul e însă de prisos, Vlaicu le răspunde zîmbind: «Gîndacul ascultă de mine, că doar eu i-s tată!»

Motorul duduie puternic, mașina gonește din ce în ce mai repede de-a lungul cîmpului, dar nu se desprinde de teren.

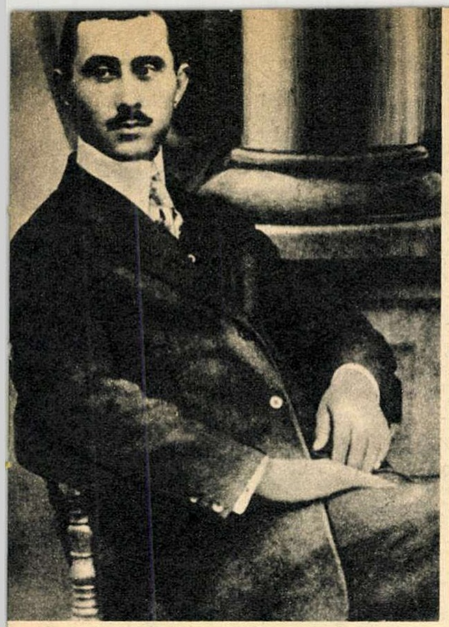

REDACȚIA REVISTEI NOASTRE A ADRESAT ACADEMICIANULUI ELIE CARAFOLI URMĂTOAREA ÎNTREBARE: **«DE CE NU-L PUTEM UITA PE AUREL VLAICU?»** IATĂ CE NE-A DECLARAT REPUTATUL SAVANT:

**— ÎN EPOCA EROICĂ A AVIAȚIEI,
CÎND CONCEPȚIA ȘI EXECUȚIA APARATULUI,
PRECUM ȘI ARTA DE A ZBURA ERAU
ADESEA ÎNTRUNITE ÎNTR-UNA
ȘI ACEEAȘI PERSOANĂ,
IAR ZBORUL ERA O FAPTĂ TEMERARĂ,
POPORUL ROMÂN
A DAT OMENIRII PIONIERI STRĂLUCIȚI,
PRINTRE CARE PE MARELE INVENTATOR
ȘI CONSTRUCTOR, PE ZBURĂTORUL
DESĂVÎRȘIT ȘI ÎNDRĂZNEȚ, PE AUREL VLAICU,
POPORUL ÎI ESTE RECUNOSCĂTOR
PENTRU CREAȚIA SA, PENTRU ARTA SA,
PENTRU GLORIA AVIATICĂ PE CARE
A ADUS-O PATRIEI NOASTRE.**

E Carafoli

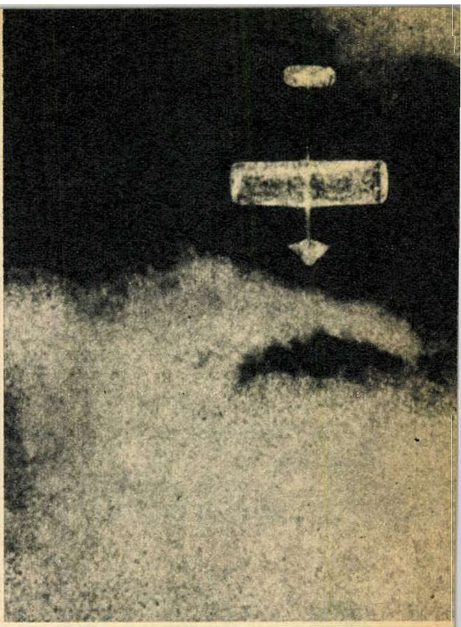

La extremitatea cealaltă a cîmpului Vlaicu oprește și face semn lui Ciulu și celorlalți să ducă aeroplanul din nou la locul de plecare.

Puțin abătut, se duce spre grupul prietenilor săi și începe să le explice că a reușit să ridice roțile din față în timp ce rula, dar roata din spate nu a vrut să-l asculte. «Asta-i!» exclamă el și continuă demonstrînd că ar fi trebuit ca în momentul ridicării roților din față să fi comandat profundorul, coborîndu-l puțin, ca să se ridice și partea din spate. «Acum, dragii mei, sigur voi zbura!» Cu aceasta pleacă spre avion.

Cu motorul în plin, pornește ca din praștie, viteza aeroplanului crește din ce în ce și, după un rulaj de vreo 40 m, aparatul se desprinde de pămînt și zboară la 3—4 m înălțime, pe o distanță aproximativ de 50 m, după care aterizează lin în uralele și aplauzele nesfîrșite ale mulțimii adunate pe cîmp, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor.

Prietenii îl îmbrățișează, lumea îl înconjură și-l aclamă, Vlaicu este fericit, copleșit de... «senzația ce nu se poate compara cu nimic asemănător», cum spune el, radiind de bucuria succesului.

Aurel Vlaicu, inventatorul și constructorul unuia din cele mai originale aeroplane din timpul său, a fost și un abil și talentat zburător, care a înscris cea mai glorioasă pagină din istoria aviației românești prin victoriile repurtate la concursul internațional de aviație de pe aerodromul vienez Aspern și prin zborurile sale efectuate în fața a zeci de mii de oameni în diferite localități din țară.

«Visul cel mai frumos îl plătim mai scump!» scria Octavian Goga. Scump a plătit Vlaicu visul său de a trece primul în zbor Carpații, vis făurit încă de cînd era în satul său natal, dintre dealurile ce mărginesc lunca Mureșului.

Viața și opera lui rămîn însă pentru generațiile viitoare un imbold spre cutezanță, dragoste de patrie și umanitate.

Ing. C. GHEORGHIU

Împresii din văzduh

ARTICOLUL LUI AUREL VLAICU «IMPRESII DIN VĂZDUH», APĂRUT ÎN REVISTA «FLACĂRA» DIN 29 OCTOMBRIE 1911, DIN CARE VĂ PREZENTĂM CÎTEVA FRAGMENTE, REPREZINTĂ, SE PARE, ÎNTÎIA RELATARE DIN SURSĂ DIRECTĂ A MARII AVENTURI CARE A FOST DESCOPERIREA ZBORULUI. SCRIS DOAR LA UN AN DE LA CELEBRUL SĂU ZBOR DE LA COTROCENI, PAGINILE VIBREAZĂ DE UN PATETISM CARE EMOȚIONEAZĂ ȘI ASTĂZI PRIN ADEVĂRUL LOR OMENESC, PRIN MODESTIE ȘI CREDINȚĂ ÎN ȚEL.

VALENTIN BORDA.

Impresia cea mai puternică am simțit-o cînd am zburat pentru prima oară la Binținți, în Ardeal. Blériot încă nu trecuse canalul Mînecei. Primul meu aparat era tot de lemn și n-avea motor. Am legat trei cai de el, trei flăcăi au prins a pocni din bice, și aparatul s-a ridicat la vreo 15 metri înălțime, după ce a alergat cîțiva kilometri pe pămînt. De-atunci, de cîte ori mă sui în aparat, zbîrnîiala motorului mi-aduce aminte de aeroplanul fără motor, și dinaintea ochilor, fascinați de nemărginirea văzduhului, îmi răsar cei trei flăcăi chiuind și pocnind cu foc din bice.

Bucuria cea mai mare însă am simțit-o cînd am zburat pentru prima oară la Cotroceni. Nu m-am ridicat atunci mai sus de patru metri. Cu toate acestea, nici Alpii nu mi-i închipuiam mai înalți ca înălțimea la care mă ridicasem eu. Fiindcă patru metri, erau atunci pentru mine un record formidabil, un record care-mi consacra mașina. Zburasem: și asta era principalul. Mă menținusem sigur în aer, făcusem evoluțiuni nesovăielnice. Publicul care era de față m-a aplaudat cu entuziasm. Iar eu, după ce m-am coborît, eram ca și beat de bucuria fără margini a izbîndei. Începusem să mă dau peste cap pe cîmp de fericire. Cei din jurul meu ziceau c-am înnebunit. Și eram, în adevăr, nebun de entuziasm și mulțumire.

De altfel, este în adevăr de mirat cum omul nu înnebunește cînd zboară. Mă ridic. Și un gol parcă se face deodată în toată ființa — ca și cum m-aș ridica foarte repede cu un ascensor. Casele, drumurile, plantațiile prind să alerge nebunește în urma mea, să se depărteze din ce în ce, să se micșoreze, să devie tot mai puțin clare.

Pînă la o sută de metri, am impresia că zbor cu un tren fulger, pe un drum fără șine, peste lucruri și oameni. E înălțimea favorită la care-mi place să zbor. La o sută de metri nemărginirea văzduhului nu mă neliniștește, alergarea nebună a lucrurilor de sub mine îmi dă continuu senzația amețitoare a vitezei cu care zbor... De la Cotroceni, cînd sînt la o sută de metri înălțime, se vede departe în zare... Văd Argeșul, cum scînteiază ca o panglică de fildeș... Văd drumurile, clădirile orașelor, pădurile cum se rînduiesc, sub înrîurirea vitezei cu care alerg, în linii paralele... Toate contururile se văd paralele de sus.

Cînd trec de cinci sute de metri începe să-mi fie urît. Pămîntul nu se mai vede decît ca o imensă movilă de cenușă sură cu pete albe, munții și văile se nivelează... Confrații zburători (ciorile și ceilalți... aviatori de această categorie) au dispărut cu desăvîrșire... Mă simt singur și începe să-mi fie frică... Nu mi-e frică de căderi sau accidente. Mă cuprinde teama de misterul nemărginirei.

Am trecut de 800 de metri. Alerg cu o viteză foarte mare. Și totuși parcă stau pe loc. În raport cu imensitatea văzduhului, viteza motorului meu dispare. Aș vrea să alerg mai repede.

Coborîrea e mult mai plăcută decît suirea. Pînă la 50 de metri deasupra pămîntului, mă cobor fără nici o teamă, cu mîinile strînse pe cîrmă, cu ochii ațintiți asupra motorului. De la 50 de metri începe să mă cuprindă frica de a nu ateriza destul de ușor. În aviație, spre deosebire de viața de toate zilele, e mai greu de coborît decît de urcat.

De la furtul lui Prometeu, omul n-a îndrăznit încă o aventură atît de primejdioasă.

Vlaicu (x) printre colegi ▶

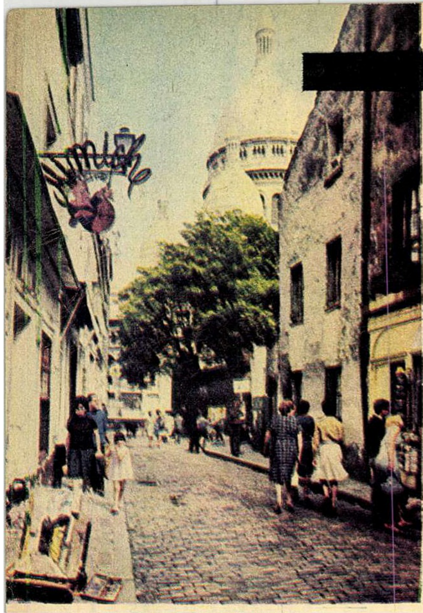

▲ *Instantaneu pe una din străzile Parisului.*

Copiii Parisului, şcolarii şi — nu mai puţin — ştrengarii acestei venerabile citadele a culturii europene te întîmpină familiar, ţi se adresează familiar, te însoţesc familiar în viaţa diurnă a oraşului. Deşi la gară sau pe aeroport prezenţa lor e mai degrabă simbolică în afara vacanţelor, cei mai tineri fii ai Franţei — numai în zona pariziană trăiesc şi învaţă aproape două milioane de copii şi adolescenţi — ţi se recomandă dintru început drept societate fermecătoare a sejurului parizian.

Întîiul tur al oraşului, la întîiele ore ale unei dimineţi de noiembrie, m-a pus faţă în faţă nu doar cu binecunoscute repere urbanistice — Étoile, Tour Eiffel. Place de la Concorde, Madelaine Opera, Notre-Dame, Sorbona, Pantheon, — ci cu filmul obişnuit al unei zile citadine, ai cărui protagonişti erau, ca pretutindenea, ei, copiii.

Tineretea acestui oraş multisecular (cunoscut sub numele Lutetia, încă în vremea împăratului Cezar; Catedrala Notre-Dame de Paris, unul dintre cele mai importante monumente de arhitectură gotică, a fost construită între 1163—1245). iradiază armonios în contextul diverselor vîrste ale arhitecturii. Scoase, printr-un laborios efort de sub patina anilor, frontoanele şi coloanele vechilor clădiri arată zilei o faţă neverosimil de proaspătă, forme şi dimensiuni contrazise fervent de linia suplă, în beton şi sticlă, a noilor stabilimente urbane, îngăduite numai dincolo de aria — perfect conservată — a unui oraş prin care un milion de automobile caută tardiv siluetele repezi ale Muşchetarilor.

Pierduţi în fluxul rutier, atraşi magnetic de ghiozdanele ce săltau matinal şi sprinten pe umerii şcolarilor, ochii noştri se îngînau tainic, printre vechi faţade şi parcuri, cu siluete ale viitorului.

◄ *O clasă «de zăpadă» în drum spre schi.*

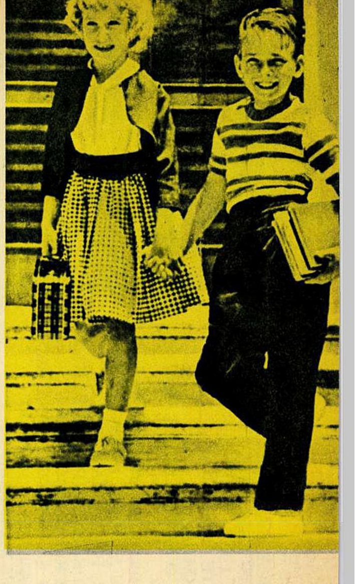

▼ *Pictori la lucru în Piaţa Tertre.*

Un ghiozdan PE STRAZILE PARISULUI

de MIHAI NEGULESCU

«Clasele de zăpadă»

O şcoală obişnuită, un colegiu, în cartierul Doudeauville. Arhitectură uşor severă, coridoare lungi, scări de beton escaladate de linişte. Ultimul ghiozdan, întîrziat, desface o crăpătură de cer la capătul dinspre portal al coridorului. Două mişcări sprintene în dreptul cuierului. Un fluture uriaş, o fundiţă neastîmpărată o zbugheşte spre clasa cea mai apropiată. Un stop la uşă. O secundă de respiraţie adîncă. O inimă ticăind, luată în dinţi. O severă încuviinţare. Fundiţa va continua lecţia, între colegele sale. Suspendat în vecinătatea portalului interior, ceasornicul dă mai departe fila secundelor Este ora 8,35 dimineaţa.

Elevii şcolii sînt copii de pe străzile învecinate. Către sfîrşitul orelor de curs, refacem împreună filmul unui an de învăţătură.

Desfăşurîndu-se într-un mod pe care l-am numi clasic, «de tip napoleonean» — trimestre, note, examene, medii, bacalaureat — procesul de învăţămînt oferă copilului, aici, ceea ce oferă pretutindenea: cunoştinţe, emoţie, satisfacţii.

O viaţă şcolară obişnuită Copii obişnuiţi. Pasiuni obişnuite. Se face sport, mult sport. În special, se practică gimnastica şi înotul. Toti şcolarii ştiu să înoate! Se vizionează spectacole cu preţ redus (sîmbăta, între orele 18—20). Cu sprijinul Asociaţiei părinţilor, se scot reviste şcolare. Tot Asociaţia sprijină material şcoala pentru organizarea vacanţelor, pentru serbarea pomului de iarnă.

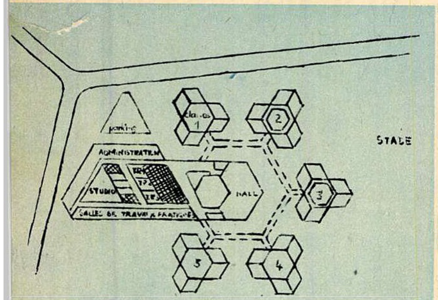

Marele eveniment al vieţii şcolarilor de aici se petrece însă nu între zidurile severe ale cartierului Doudeauville. M-elle D. Barbeyer, directoarea şcolii, se pasionează domnia sa însăşi, povestind. O dată în viaţă — o dată în viaţa de elev — şcoala «de tip napoleonian», devenită laică şi gratuită în 1881, îşi simte pereţii clasei clătinîndu-se sub voioşia protagoniştilor. Pentru o lună de zile — ce scurtă e uneori o lună de zile în viaţa de elev! — şcoala, rămînînd aceeaşi instituţie de cultură, se travesteşte în cabană de schi. Undeva în Alpi, ghiozdanele devin saci de sport, iar profesorii — severii şi bunii noştri profesori — însoţesc copiii în cea mai fantastică aventură pedagogică şi sportivă: *les classes de neige*, clasele de iarnă, clasele de zăpadă.

Dimineaţa, cursuri obişnuite. După-amiaza — sport. schi. Seara se cîntă, se dansează, se desenează. Duminica: excursii, întîlniri cu ţăranii, cu paznicii de vînătoare. Iar toate acestea în plin sezon şcolar, o dată într-o viaţă de elev. O neuitată lună de zăpadă.

Tehnologie şi poezie

Reflectînd varietatea genurilor de şcoli de cultură generală, de arte şi meserii, economice ş.a.m.d., în caietul de note întîlnirile cu şcoala şi copiii se succed plurivalent. O materie cu totul actuală, precum *tehnologia*, generalizată încă la vîrsta de 9—11 ani, laborioasele ateliere de împletituri, modelism, cartonaj, de ceramică sau gospodărie ilustrează faptul că cei mai tineri fii ai Franţei cresc şi învaţă nu numai în ţara lui Alain Delon sau Mireille Mathieu, ci într-o ţară cu iscusiţi tehnicieni. constructori şi savanţi, cu pedagogi excelenţi şi exploratori temerari, cu la fel de renumiţi meseriaşi şi agricultori.

Televiziunea, discul, filmul sînt componente familiare din procesul de învăţămînt. Undeva, într-un cartier de sud, o tînără dar venerabilă instituţie: Radio-Televiziunea Şcolară. De aici se asigură săptămînal programe însumînd 14,30 ore — televiziune şi 20 ore — radio (în emisiuni de cîte 20 minute, recepţionate în clase, în cadrul lecţiilor cu tematica respectivă).

În interpretarea unor actori prestigioşi, emisiunile şcolare de poezie — fiecare disciplină şcolară are emisiunile sale — izbîndesc mai mult decît un act de memorizare, deprinderea copiilor de a-şi cultiva propria expresivitate a glasului, dar şi de a înţelege mai adînc conţinutul. Cunoscuta poemă închinată lui Gabriel Peri, de către Aragon, poemă care tocmai se înregistrează în momentul vizitei noastre, e însoţită de evocarea împrejurărilor în care au fost scrise versurile: împuşcarea de către fascişti a unui erou al Rezistenţei.

Şcoala viitorului la Marly-le-Roi?

Vizităm un centru şcolar experimental, într-un orăşel de lîngă Paris, la Marly-le-Roi (schiţa din stînga). Un colegiu de învăţămînt secundar, destinat copiilor din clasele a VI-a - a III-a *) Cei 1 200 de elevi, între 13-16 ani, reprezintă populaţia şcolară obişnuită a zonei respective. Şcoala cuprinde patru secţiuni: clasic, modern lung, modern scurt, clase de tranziţie. În ce constă noutatea?

Este vorba de: existenţa unui circuit-închis de televiziune, a unui program pedagogic colectiv, pe discipline şcolare şi, element izbitor de la prima vedere, adaptarea unei concepţii arhitecturale demne a concura pentru o prezumtivă şcoală a viitorului.

Imaginea unei asemenea şcoli, transpusă sumar în schiţa alăturată, oferă elevilor o ambianţă originală, familiară. Pe cît de funcţională pe atît de prielnică visului.

Cele cinci grupuri de clase — a cîte 3 clase duble — formînd împreună cu corpul central o hexa-constelaţie, contrazic severa configuraţie geometrică a şcolilor de pretutindeni. Construiţi din material uşor, pereţii claselor — cu excepţia celor ai claselor gemene, care sînt de sticlă — nu vin în contact decît în colţurile dinspre coridorul hexagonal. Sălile au o formă romboidală. Fiecare clasă e dotată cu televizoare. Perceperea sunetului (o, dictările...) se face prin difuzoare plasate în plafon.

Studioul de televiziune, racordat la 2 canale ale ORTF. şi avînd o însemnată producţie originală — de la desen şi geografie la tehnologie şi istoria descoperirilor — este o veritabilă fortăreaţă a ingeniozităţii şi pasiunii.

Sub raport gospodăresc, prin adaptări simple, ingenioase, holul central al complexului devine: sală de studiu pentru 100 elevi, sală de mese a cantinei cu autoservire (original arsenal culinar în nichel, faianţă şi aluminiu), unde servesc masa 800 de elevi în patru serii, în sfîrşit, o semipliere a meselor, o semirotire a unui şir de scaune şi sala devine într-un minut o veritabilă sală de spectacol.

Sălile de lucrări practice pentru ştiinţe naturale, laboratoarele de fizică şi chimie, sălile de cartonaj, împletituri, gospodărie, studiourile pentru limbi străine sau matematică (manualelor le sînt preferate banda de magnetofon, corpurile geometrice secţionate, maşinile de socotit, fişele de computer etc.) completează un decor populat de copii isteţi şi comunicativi, parcă jucîndu-se de-a învăţătura, dar în fond însuşindu-şi ceva din însuşi contextul obişnuit de viaţă al deceniilor următoare.

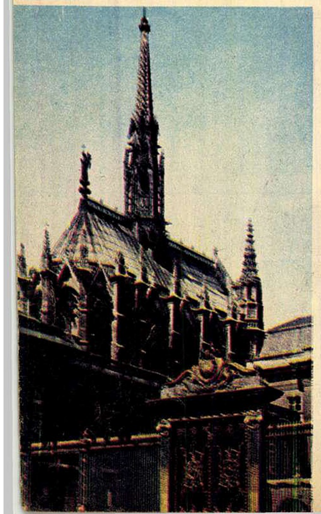

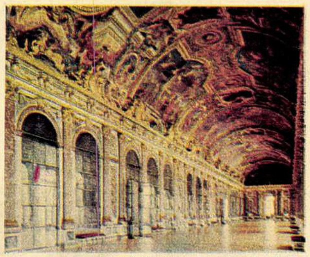

Palatul Versailles — sala oglinzilor.
◄ *Arhitectură gotică la Sainte Chapelle.*
Versailles — Micul palat. ▼

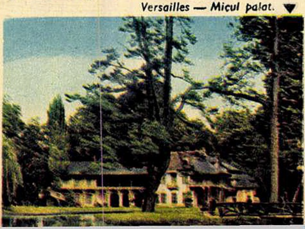

Podul Alexandru peste Sena. ▲

◄ *Arcul de triumf Carrousel.*

◄ *Vedere din vechiul Montmartre.*

---

*) *În Franţa clasele sînt numerotate de la 11 la zero, clasă «terminală».*

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Treptat, ideea că venise aici pentru a încurca planurile unor prezumtivi tîlhari începu să-și piardă din importanță. Nimic nu părea să amenințe tihna muzeală a prețioaselor obiecte. În schimb, Marius nu-și mai vedea capul de treburi: repetiții. filmări și, în ultimul timp, antrenamente de călărie. Victor Roman, regizorul, hotărîse să aducă o modificare scenariului înlocuindu-i pe «*bărbații hirsuți și falnici, cu piepturi enorme, brăzdate de cicatrice*», care figurau în garda tezaurului, cu personaje de vîrsta lui Marius.

— Am arătat publicului destui giganți bărboși în filmele mele istorice, explică regizorul. Acum aș vrea să-i povestesc despre eroi tineri, candizi, romantici. Găsim așa ceva prin partea locului?

Astfel apărură alături de Marius, în garda tezaurului, «doctorul»Palaghiță, Fred Apostolescu și Eschimosul.

— Bun, avem toată gama: unul isteț, unul frumos, unul descurcăreț, unul urîțel și altul comic! zîmbi regizorul, fără a preciza cui anume îi adresează unul sau altul din acele epitete, astfel încît fiecare fu liber să și-l atribuie singur pe cel dorit. Stanislas, fă-i, te rog, să guste nițel din talașul manejului !

«Manejul» era o improvizație constînd dintr-un loc îngrădit circular cu nuiele și acoperit cu talaș. Cascadorii de profesie studiau cu Stanislas cele mai neobișnuite căzături de pe cal și tot aici actorii mai puțin obișnuiți cu echitația luau în fiecare dimineață lecții cu antrenorul Luigi, un bătrîn cu trup de copil care, «fa trent'anni», acum treizeci de ani, fusese unul din cei mai cunoscuți jochei din Europa.

— Ați văzut vreodată un cal? era prima întrebare cu care se adresa novicilor.

Urma un răspuns oarecare, «Da, firește», sau unul glumeț, sau unul plictisit.

— *Grazie*! Atunci, ați putea să-mi spuneți ce este calul?

— Cal, ce să fie! Sînteți glumeț.

— *Ma* eu vorbesc foarte *seriozo!* Încep să cred că, de fapt, nu știți ce este un cal. Vă voi dovedi imediat! *Rigurdate, signori!*

Un minut mai tîrziu, Luigi apărea pe calul Zefir, un armăsar de cinci ani, alb ca zăpada. «Pe cal» e un fel de a spune; în realitate. Luigi călărea pe suflul unei explozii, pe un uragan! Zefir se ridica vijelios în două picioare, încît credeai că asiști la un rodeo, încerca să-și trîntească omul, se așternea pe galopuri drăcești, zbura peste obstacole ca o stafie, pe urmă se oprea în fața novicilor, se ridica pe picioarele dinapoi, și, nechezînd înspăimîntător, bătea aerul cu copitele din față.

— *Prego*, acum încercați și dumneavoastră, spunea Luigi, descălecînd.

Asistența făcea cu groază cîțiva pași înapoi: «E o nebunie», «Fugi, domnule, crezi că am prea multe coaste?» «Du monstrul înapoi în grajd că eu leșin!»

— Vai, și mai spuneați că știți ce este un cal! clătina dezamăgit din cap *signor* Luigi. Zefir, ajută-l pe domnul!

Armăsarul înclina ușurel din cap și se lăsa cuminte cu burta la pămînt.

— Încălecați, îl îndemna Luigi pe viitorul călăreț. Nu vedeți că Zefir *vă roagă?*

— Nu pot, domnule, mi-e frică!

— Doar vă garantez că n-o să vi se întîmple nimic neplăcut. Aveți cuvîntul meu!

Mai de rușine, mai de curiozitate, respectivul își înfrîngea spaima și încăleca.

— Acum, spunea Luigi, nu trebuie decît să-i vorbiți «Ridică-te», și se ridică. «Mergi încet», și merge încet. «Oprește-te» și se va opri. Încercați.

Palid de teamă, omul începea să vorbească și, spre uimirea lui, Zefir îndeplinea cuminte toate aceste comenzi, ba, din cînd în cînd, întorcea capul spre călăreț, ca și cum ar fi vrut să-i spună «să n-ai grijă, înțeleg tot ce-mi spui».

— Vedeți că n-ați știut ce este un cal? spunea cu blîndețe *signor* Luigi. Acum vă las să formulați singuri definiția.

Nici Marius și prietenii lui nu scăpară de această «introducere» cu care signor Luigi obișnuia să înceapă cu fiecare nou grup de învățăcei. Apoi, activitatea se desfășura normal, ca la orice școală de călărie. În zilele următoare, Marius cunoscu primele necazuri ale nobilei arte — dureri în pulpe și într-o anumită parte a trupului care venea în contact direct cu șaua... — dar și primele bucurii. Avea un cal bătrîn și blazat, Garoafă, o namilă castanie, care își petrecuse toată viata în manej si cunostea exercitiile mai bine decît antrenorii. Nimic și nimeni din manej nu l-ar fi făcut pe Garoafă să-și iasă din sărite; pe spinarea lui, cei mai speriați și mai nesiguri oameni se simțeau călăreți de înaltă clasă.

După cîteva lecții, Marius deveni foarte încrezător în virtuțile lui de călăreț și-l rugă pe *signor* Luigi să-l lase cu Garoafă și în afara manejului.

— *Va bene*, încuviință Luigi, dar să nu hoinăriți prea mult și, mai ales, nu uita că Garoafă e domn pînă la un punct; nu care cumva să te grozăvești lovindu-l. *Capisci?*

Într-adevăr, lovirea cailor era aproape exclusă din metodele lui *signor* Luigi, cravașa avînd la el doar un rol simbolic.

Bine înfipt în șa, cu o mînă proptită în mînerul sabiei și cu cealaltă ținînd frîul, Marius porni la plimbare. Era într-o duminică dimineața, șoseaua era arhiplină de mașini, toate frumoase și bine spălate, împodobite cu emblemele multicolore ale automobil-cluburilor și cu fel de fel de mascote balansînd îndărătul parbrizului tigrișori, clovni, jucători de hochei. Toate mașinile acestea încetiniseră brusc, căci pe creasta colinei care însoțea șoseaua se ivise un mîndru călăreț! Geamurile se lăsară la iuțeală, și zeci de tineri, bătrîni, fete și băieți uitară cîteva clipe orgoliul de a se afla într-un «Taunus» cabrioletă sau într-un «Opel» automatic, privindu-l cu jind pe Marius. Casca, sabia, cămașa de zale sclipeau în bătaia soarelui, vîntul înfiora coama lui Garoafă. «Du-du-du» făceau prostește motoarele. aduse în viteza a doua, țevile de esapament scoteau clăbuci de fum negru, turiștii se chinuiau să scoată capetele pe geam, privindu-l de jos în sus pe Marius.

(Va urma)

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

În numărul viitor:

GAROAFĂ
DEVINE PERICULOS

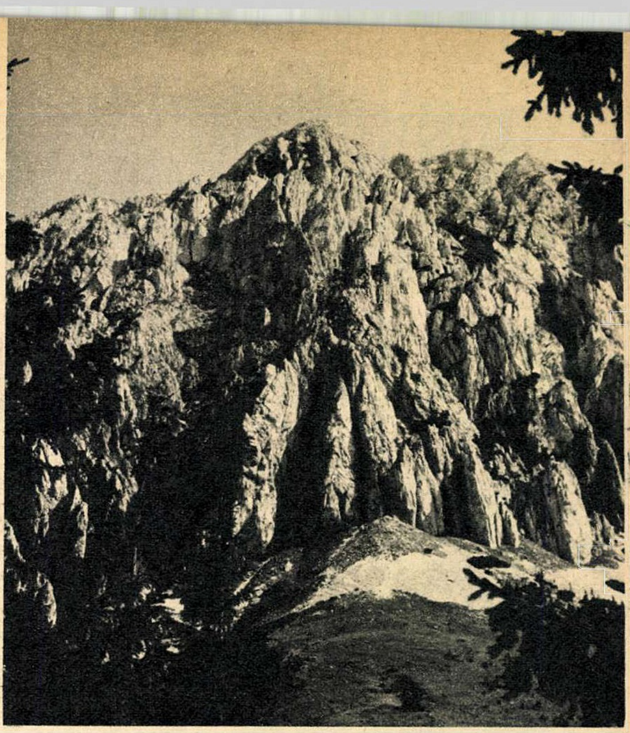

1

FOTO: V. SENCU

Prof. univ. dr. docent Vintilă Mihăilescu s-a născut în anul 1890 la București. După terminarea studiilor liceale și universitare încununate de obținerea licenței, în anul 1913 a intrat în învățămînt funcționînd ca profesor de geografie. Cinci ani mai tîrziu își începe cariera didactică universitară la Facultatea de geografie a Universității din București ca asistent al marelui nostru geograf Simion Mehedinți, ajungînd în anul 1935 titular la catedra de geografie. În anul 1944 este ales director al Institutului de cercetări geografice, apoi director-adjunct al Institutului de geologie și geografie al Academiei, unde desfășoară o neobosită activitate de îndrumare, formare și perfecționare a tinerilor cercetători. În anul 1968 este numit președinte al Societății de științe geografice din R.S. România, funcție pe care o îndeplinește și în prezent. Activitatea sa de cercetare științifică, începută de fapt încă de pe băncile facultății, a culminat prin lucrările: Geografia teoretică **și** Geografia fizică a României, **lucrări care încununează concepția geografică a autorului privitoare la caracterul geografiei ca știință.**

Cu prilejul împlinirii a opt decenii de viață și șase decenii de rodnice realizări în domeniul geografiei moderne românești, revista «Cutezătorii» a rugat pe profesorul dr. docent Vintilă Mihăilescu să răspundă la cîteva întrebări privitoare la geografia de azi și de mîine.

CUTEZĂTORII: Omul a pătruns în cosmos la distanțe astronomice, dar în adîncurile Terrei n-a reușit însă,să străbatăcu sondele decît 8 km. Cînd credeți că se va realiza «visul» lui Jules Verne din cartea «Spre centrul Pămîntului»?

PROF. MIHĂILESCU: *Mințile cele mai cutezătoare speră să se realizeze acest vis după ce se va îndeplini o altă previziune, cea a scriitorului englez Arthur Conan Doyle din cartea «Cînd a oftat Pămîntul». Challenger — eroul lui Doyle — sapă o sondă. La un moment dat pătrunde într-o masă moale de culoare cenușie, care pulsa făcînd ca pămîntul să... «țipe»! În scurt timp fantezia romancierului va deveni o realitate. Savanții au ajuns la concluzia că numai printr-un foraj într-un punct, acolo unde scoarta Pămîntului este mai subțire,se poate ajunge la magmă.*

CUTEZĂTORII: În ce regiune a globului pămîntesc credeți că se va săpa această sondă?

PROF. MIHĂILESCU: *Geografi și geologi din întreaga lume, s-au întrunit de mai multe ori la New York și Moscova și au ales mai multe puncte de pe glob, pe uscat sau pe mare. Au și început pregătirile pentru săparea primei sonde în Oceanul Pacific — pe o platformă plutitoare — la sud de insulele Hawai. După ce se va străpunge crusta de bazalt — groasă de 4—5 km — sapa va atinge adîncimea de unde vine «răsuflarea de foc». Atunci, cu ajutorul unei tehnici corespunzătoare, oamenii se vor strădui să stăpînească izbucnirea magmei și numai atunci se va încerca să se realizeze previziunea lui Jules Verne.*

2

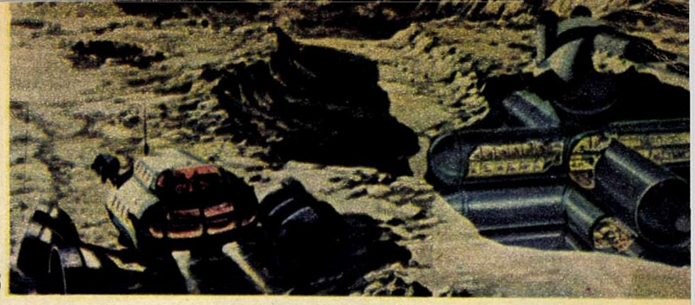

3

Viitorul va dezvălui TAINELE GEOGRAFIEI DE AZI

CUTEZĂTORII: Pentru că este vorba de Jules Verne, vă rugăm să ne spuneți cum explicați dumneavoastră dispariția insulei Tabor din Oceanul Pacific — care figurează pe toate atlasele — și despre care marele scriitor francez vorbește în cartea sa «Copiii căpitanului Grant»?

PROF. MIHĂILESCU: *Cred că, comandantul balenierei care a «descoperit-o», cu mai bine de 100 de ani în urmă, a văzut în acel loc un aisberg rătăcit în regiunea temperată pe care el l-a luat drept o insulă. S-ar putea totuși ca insula să fi existat însă, în urma unui cutremur submarin să se fi prăbușit în adîncurile oceanului.*

REDACȚIA: Se mai vorbește despre unele regiuni ale Pămîntului încă neexplorate. Se poate spune că mai sînt «pete albe» pe hărțile geografice ale Terrei?

PROF. MIHĂILESCU: *Despre «pete albe» nu se mai poate vorbi nici chiar în cuprinsul «continentului alb» — Antarctida. Totuși atît aici cît și în alte regiuni ale Terrei, în special în cuprinsul bazinului Amazonului, în regiunea boreală a Pămîntului și mai ales în adîncimile oceanelor, mai sînt încă porțiuni slab explorate, unde se pot găsi resurse nebănuite.*

REDACȚIA: În care regiune a Pămîntului considerați că geografia viitorului ar putea aduce omenirii noi și importante resurse?

PROF. MIHĂILESCU: *Sînt multe astfel de regiuni. Între ele ne gîndim în special la bazinul marelui fluviu Amazon, care din punct de vedere geografic este foarte puțin cunoscut. Se speră că această regiune ar putea hrăni mai mult de 1 miliard de oameni! Au fost identificate în ultimul timp, mari zăcăminte de fier, mangan, petrol, bauxită, cupru, molibden, aur, caolin și gips. Nu trebuie să uităm că indienii din acest bazin au dăruit omenirii «formula» chininei, aspirinei și curarei...*

CUTEZĂTORII: Ce rol va avea — după părerea dumneavoastră — știința geografiei în cercetările ce se vor face pe Lună?

PROF. MIHĂILESCU: *Nu este corect să vorbim de o geografie a Lunei pentru că geografia înseamnă descrierea Pămîntului care dispune de aer, apă și viață organică, ci de o selenografie. Deci selenologii vor avea rolul să urmărească raporturile dintre relieful lunar, structura interioară a Lunei și forțele cosmice (în special căldura solară și* **gravitația universală**). *De asemenea, vor trebui să studieze efectele lipsei apei și atmosferei, asupra evoluției Lunei în ansamblu și a reliefului Lunei în special.*

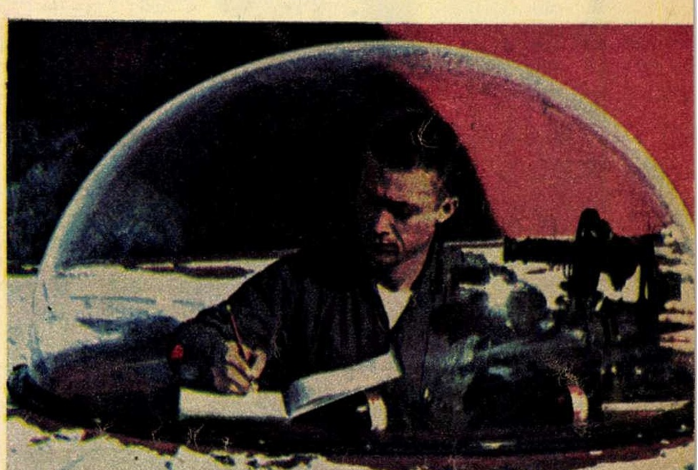

4

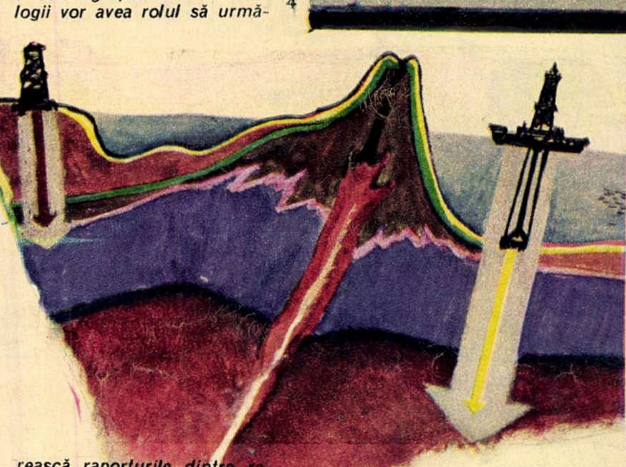

5

6

CUTEZĂTORII: Încă din liceu ați făcut prima descriere a frumuseților patriei noastre. Care dintre ele v-au impresionat cel mai mult?

PROF. MIHĂILESCU: *Marea în timp de furtună, în contrast cu nemișcarea ei pe vreme liniștită; dar și vederea largă pe care o ai de pe o înălțime izolată (de pildă de pe Ceahlău ori de pe Piatra Craiului). De altfel, este atît de greu să alegi dintre numeroasele și variatele frumuseți ale patriei noastre.*

CUTEZĂTORII: Recent ați fost sărbătorit, la împlinirea vîrstei de 80 de ani, pentru munca dumneavoastră pe tărîmul geografiei. Ce sentiment ați avut atunci cînd un grup de pionieri v-au adus salutul lor?

PROF. MIHĂILESCU: *Am avut sentimentul nemuririi, nu a mea personal, desigur, ci a omenirii.*

CUTEZĂTORII: La această vîrstă vă bucurați de un optimism și de o vigoare rar întîlnite. Care este secretul?

PROF. MIHĂILESCU: *Împăcarea cu oamenii, care sînt așa cum sînt, și cu merite și cu lipsuri. Lucru nu-i desigur ușor și nici nu poți să-l realizezi totdeauna; dar dacă te deprinzi de mic să fii drept atît cu tine cît și cu alții, poți spera să-ți asiguri liniștea sufletească și optimismul fără de care viața n-ar fi frumoasă.*

A.L.

1. **Din frumusețile patriei noastre: Umerii pietrei Craiului.**
2. **Geografi și geologi în căutarea zăcămintelor de minereuri din subsolul junglei braziliene.**
3. **Macheta unui hotel lunar coborîtă din paginile de anticipație în mapele cu proiecte ale arhitecților.**
4. **Așa lucrează geografii pe ghețurile Antarctidei — sub cupola de cristal.**
5. **Seismografii americani controlînd gradele de latitudine și longitudine ale Lunei.**
6. **Vizitatorii muzeului din Boston pot avea o vedere a Mării Ibrium și a Munților Apenini din Lună admirînd această splendidă dioramă.**

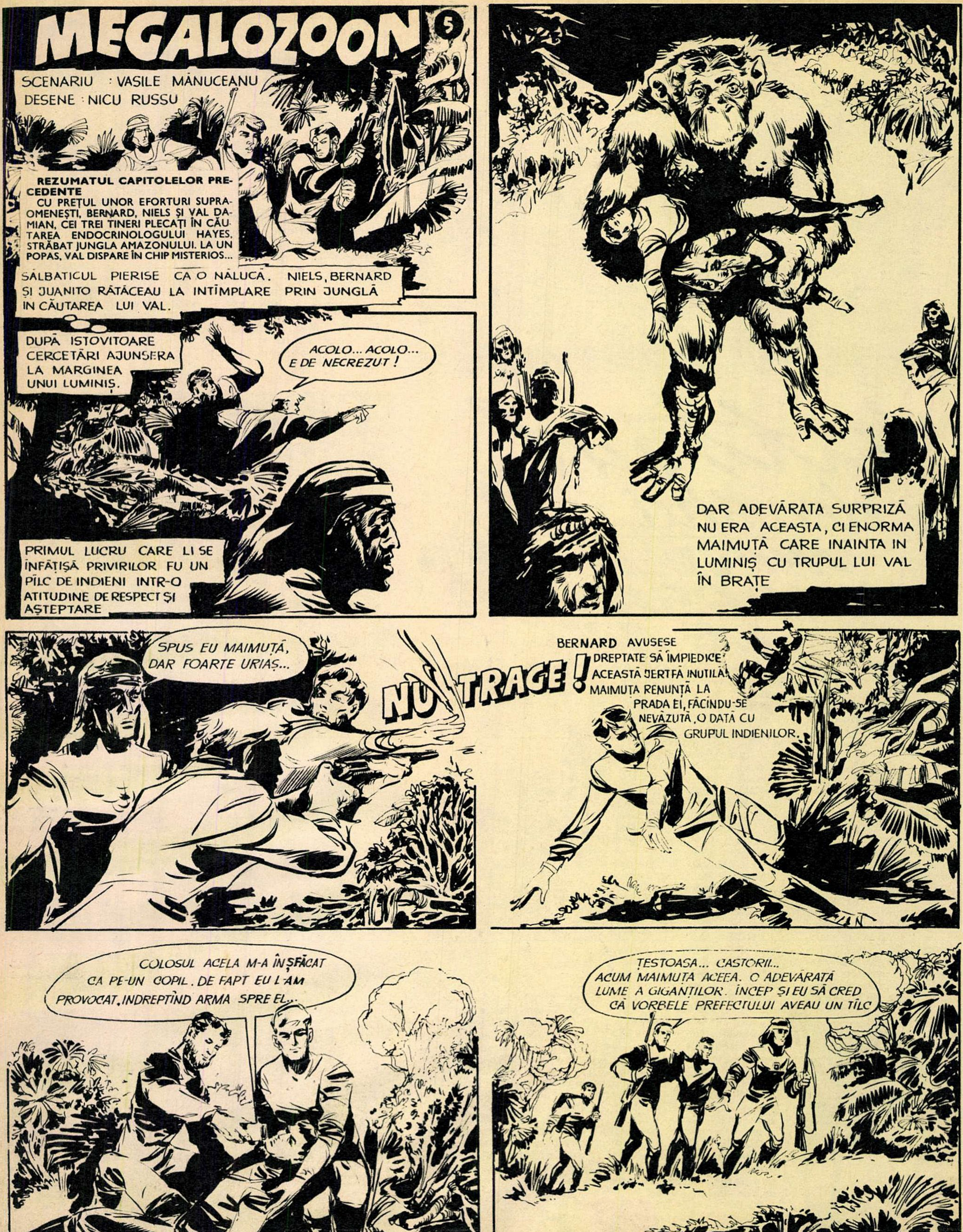
MEGALOZOON 5
SCENARIU : VASILE MÂNUCEANU
DESENE : NICU RUSSU
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE
CU PREȚUL UNOR EFORTURI SUPRAOMENEȘTI, BERNARD, NIELS ȘI VAL DAMIAN, CEI TREI TINERI PLECAȚI ÎN CĂUTAREA ENDOCRINOLOGULUI HAYES, STRĂBAT JUNGLA AMAZONULUI. LA UN POPAS, VAL DISPARE ÎN CHIP MISTERIOS...
SĂLBATICUL PIERISE CA O NĂLUCĂ. NIELS, BERNARD ȘI JUANITO RĂTĂCEAU LA INTÎMPLARE PRIN JUNGLĂ ÎN CĂUTAREA LUI VAL.
DUPĂ ISTOVITOARE CERCETĂRI AJUNSERĂ LA MARGINEA UNUI LUMINIȘ.
ACOLO... ACOLO... E DE NECREZUT!
PRIMUL LUCRU CARE LI SE ÎNFĂȚIȘĂ PRIVIRILOR FU UN PÎLC DE INDIENI ÎNTR-O ATITUDINE DE RESPECT ȘI AȘTEPTARE
DAR ADEVĂRATA SURPRIZĂ NU ERA ACEASTA, CI ENORMA MAIMUȚĂ CARE INAINTA IN LUMINIȘ CU TRUPUL LUI VAL ÎN BRAȚE
SPUS EU MAIMUȚĂ, DAR FOARTE URIAȘ...
NU TRAGE!
BERNARD AVUSESE DREPTATE SĂ ÎMPIEDICE ACEASTĂ JERTFĂ INUTILĂ. MAIMUȚA RENUNȚĂ LA PRADA EI, FĂCÎNDU-SE NEVĂZUTĂ, O DATĂ CU GRUPUL INDIENILOR.
COLOSUL ACELA M-A ÎNȘFĂCAT CA PE-UN COPIL. DE FAPT EU L-AM PROVOCAT, INDREPTÎND ARMA SPRE EL...
ȚESTOASA... CASTORII... ACUM MAIMUȚA ACEEA. O ADEVĂRATĂ LUME A GIGANȚILOR. ÎNCEP ȘI EU SĂ CRED CĂ VORBELE PREFECTULUI AVEAU UN TÎLC

(VA URMA)

SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"

CONCURSUL SĂGEATA ALBASTRĂ

Din regulamentul concursului

POATE PARTICIPA ORICE CITITOR AL NOSTRU CARE CONSIDERĂ CĂ ARE **FANTEZIE**

CONDIȚIA ESENȚIALĂ PENTRU A AJUNGE ÎN ETAPA FINALĂ, ADICĂ LA TRAGEREA LA SORȚI, ESTE ACEEA DE A URMĂRI TOATE CELE 16 NUMERE (DE LA 23 LA 38 INCLUSIV) ÎN CARE VOR FI PUBLICATE CUPOANELE.

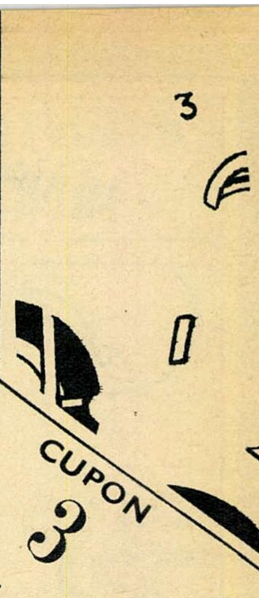

Bine ai făcut dacă nu l-ai lipit data trecută pe 2.
Uită-te cu atenție și ai să vezi de ce.

TOȚI CEI CARE AU LIPIT CORECT FRAGMENTELE, AU RĂSPUNS LA CELE 3 ÎNTREBĂRI ȘI AU DEZLEGAT JOCUL, INTRĂ ÎN TRAGEREA LA SORȚI AVÎND POSIBILITATEA DE A OBȚINE UNUL DIN **PREMIILE** anunțate

NU UITAȚI!

LUCRĂRILE VOR TREBUI SĂ AJUNGĂ LA REDACȚIE PÎNĂ LA DATA DE **30** SEPTEMBRIE A.C. (DATA POȘTEI)

NU TRIMITEȚI FRAGMENTE SEPARATE. NU SÎNT LUATE ÎN CONSIDERAȚIE DECÎT LUCRĂRILE **COMPLETE.**

NU UITAȚI!

Fragmentele se lipesc pe o coală de hîrtie mai mare. În colțul din stînga, sus, se scrie corect și citeț numele, adresa exactă, clasa și școala. În colțul din dreapta, sus, se pun cele 3 răspunsuri privitor la cele 3 pedale. În colțul din dreapta, jos, se lipește, după rezolvare, careul de cuvinte încrucișate.

Pe plicul în care veți introduce foaia voastră de concurs puneți mențiunea «PARBRIZ» scrisă cu litere mari de tipar.

OPEL GM

Rezistente, dar leneșe și greoaie — iată opinia generală care domnea, pînă nu demult, în legătură cu mașinile Opel. Ceea ce în bună măsură era adevărat. Cum în toată lumea mașinile tip «sport» s-au dovedit a fi din ce în ce mai cerute (ca de pildă Fiat 850 coupé și Fiat 124 sport sau Ford Mustang ori Ford Capri), filiala din R.F. a Germaniei a cunoscutului concern american General Motors a hotărît, în scopuri comerciale, să treacă la producția unor modele sportive. Și astfel au apărut Opel Kadett Rallye, Opel Comodore și acest Opel GT, prima mașină de acest gen din istoria firmei. Caroseria a fost desenată de ingineri francezi și este fabricată în Franța. Pe ea se montează un motor de 1897 cmc (103 cp la 5400 ture pe minut). Viteza maximă — 185 k

LIU DUMITRESCU

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU ȘI DESENE:
DAVID VICTOR
CLASA A VI-A, ȘCOALA GENERALĂ,
COMUNA GRUIU, JUDEȚUL ILFOV

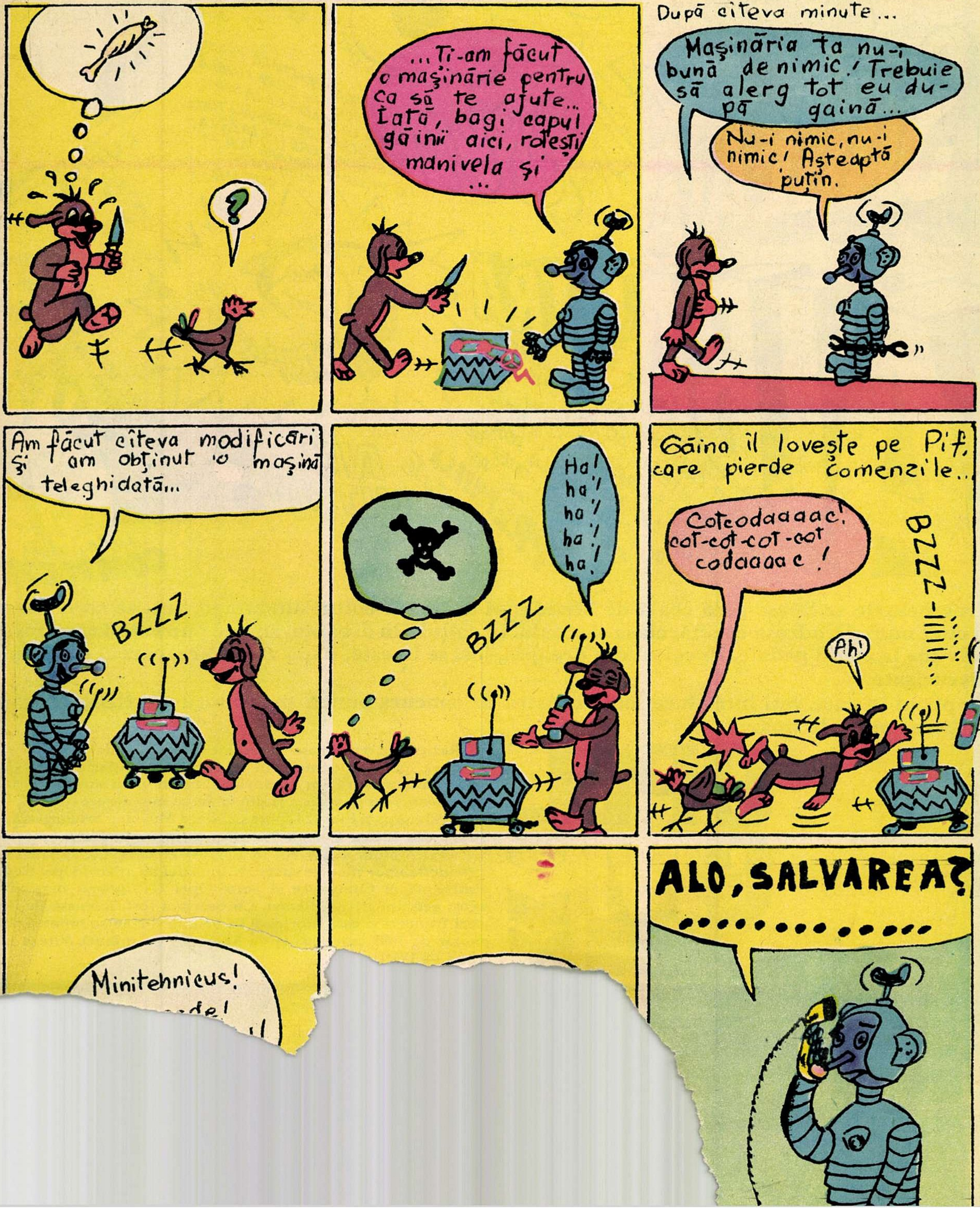
...Ți-am făcut o mașinărie pentru ca să te ajute... Iată, bagi capul găinii aici, rotești manivela și ...
După cîteva minute...
Mașinăria ta nu-i bună de nimic! Trebuie să alerg tot eu după găină...
Nu-i nimic, nu-i nimic! Așteaptă puțin.
Am făcut cîteva modificări și am obținut o mașină teleghidată...
BZZZ
BZZZ
Ha! ha! ha! ha! ha!
Găina îl lovește pe Pif, care pierde comenzile...
Cotcodaaaac! cot-cot-cot-cot codaaaac!
Ah!
BZZZ-
Minitehnicus!
ALO, SALVAREA?
....

BLITZ

De pe platforma acestui turn care măsoară 180 m înălțime vizitatorii pot admira întreaga panoramă a cascadei Niagara.

PAGINA 5 MAGAZIN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2							■			
3		■			■					
4				■						■
5						■				
6			■		■				■	
7				■				■		
8		■				■				
9							■			
10									■	

La cabană

ORIZONTAL: 1) Cabană situată pe muntele cu același nume (2 cuv.) 2) Punct turistic în Delta Dunării. ...Palmas, principalul oraș și port al Insulelor Canare. 3) În Carpați. Drumul preferat de turiști. 4) Trei Brazi! (pop.) Cabană rustică. 5) Punct turistic în Masivul Țarcul. Plată în natură. 6) Alpinist priceput. Întreprindere comercială de stat. 7) Bogăția Apusenilor. Nume de fată. Simbolul argintului. 8) Lacul Roșu. Him bașa se adresează soției sale Oarba (romanul Șatra). 9) Cabană situată pe versantul S-V al munților Semenicului. Respiră aerul de munte. 10) «Căprioara» din Obcinele Bucovinei.

VERTICAL: 1) Așezare turistică pe platoul Bucegilor (2 cuv.). 2) În vile. Cabană în Munții Paring. Trecut prin apă. 3) Bază turistică la poalele Gutîiului. Curățați. 4) Populează crestele munților (sing.). Corbu Ion. Autorul volumului de versuri «Iubirea iubirilor». 5) În turneu. Conjuncție. Rezervație naturală. 6) Acest (reg.) Cămăși naționale. Vocala dublă. 7) Bază turistică situată în stațiunea Tușnad. 8) Popas turistic pe șoseaua națională Gheorghieni — Lacul Roșu. Diminutiv feminin. 9) Cea mai frumoasă cabană din Carpații Orientali. Lac în masivul Ciumatu. 10) Înscris pe busolă. Cabană pe malul lacului Bodi.

PRACTIC !

CUM ÎNGRIJIM UN ACVARIU

Una din cele mai importante lucrări este împrospătarea apei, Această operație se recomandă odată la 2 luni. Atît plantele de prisos cît și frunzele putrezite se îndepărtează prin aspirarea cu sifonul sau cu ajutorul unui tub de sticlă. Algele verzi care se formează în acvariu și care se depun pe pereții acestuia se vor înlătura cu ajutorul unui burete.

În acvariu apa trebuie să fie mereu la același nivel, evitîndu-se astfel formarea, pe pereți, a unor dungi care dau un aspect neplăcut.

Temperatura apei din acvariu va fi de 15—18°C. Trebuie de asemenea să avem grijă ca acvariul să fie așezat spre lumină ferindu-l însă de acțiunea directă a soarelui, deoarece în apa prea caldă atît peștii cît și plantele pier.

*

- Gențile sau servietele din vinilin pot fi curățate foarte ușor cu apă și săpun.

*

- Încălțămintea umedă nu se usucă la căldură, ci în locuri umbrite. După uscare încălțămintea se freacă cu o cîrpă moale, apoi se dă cu cremă. Lustrul se face cu o perie de aceeași culoare.

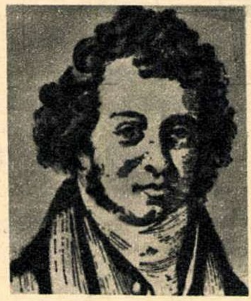

UN ZÎMBET CU...

A.M. Ampére, *în drum spre universitate, a găsit într-o zi o piatră care i se păru ceva mai deosebită. Începu s-o cerceteze. Deodată, amintindu-și de cursul pe care trebuia să-l țină, scoase ceasul și-l privi. Văzînd că e aproape ora lecției, iuți pasul și ajungînd pe Podul Artelor, puse piatra cu grijă în buzunar și aruncă ceasul peste parapet.*

AFIȘ

PENTRU ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE: «Închide ochii și vei vedea orașul» *de Iordan Chimet apărută în editura «Ion Creangă».*
UN FILM: «Misteriosul X din Cosmos», *o aventură științifico-fantastică, producție japoneză.*
UN SPECTACOL DE TEATRU: «Toate pînzele sus», *la teatrul «Ion Creangă».*

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 18—25 IUNIE SPICUIM:

«Tot înainte», emisiune pentru pionieri, va prezenta ciclul **«Săptămîna pionieriei»** în zilele de 18, 19 și 20 iunie, ora 8,10 pe pr. II. Aceeași emisiune, începînd de luni, 22 iunie, pînă la sfîrșitul vacanței, va transmite **«Agenția vacanța»**. Veți avea prilejul să vă reîntîlniți cu prietenii voștri Sanda, Dan, Dana și Dănuț, Fotoreporterul și Fărășir. În cadrul emisiunii **«Teatru radiofonic pentru copii»** veți putea audia scenariul **«Primul pionier» de Ovidiu Zotta.** Curiozități din lumea științei și tehnicii veți putea afla ascultînd emisiunea: **«Vreau să știu»** de miercuri, 24 iunie, ora 10,30 pe pr. I; Peripețiile lui **«Gruia Grozavanu»** de Dumitru Almaș, le veți putea urmări în fiecare săptămînă începînd cu ziua de miercuri, 24 iunie, ora 15,00 pe programul I.

ANTENE

STEAUA DE MARE ARE... UN RADAR

Studiindu-se cu atenție steaua de mare, comportarea ei în diferite împrejurări s-a descoperit că ea posedă un mijloc, încă slab analizat de cercetători, de a detecta prezența unei scoici sub un strat de 10 cm de nisip.

CEL MAI DE TEMUT...

Un peștișor care trăiește în apele Amazonului, iute ca fulgerul, nu se teme de nimic, și atacă orice viețuitoare. Dinții acestui peștișor sînt foarte ascuțiți, iar maxilarele atît de puternice încît poate tăia fără efort un os. Peștișorul denumit Piranhas, apare de obicei în grupe de cîteva sute. Pentru a putea trece fluviul, localnicii le aruncă bucăți de carne, lucru care nu ajută întotdeauna, deoarece cetele de Piranhas devorează o vită în cîteva minute.

BROAȘTE ZBURĂTOARE

Broaștele sînt cunoscute ca bune performere în domeniul săriturilor și al natației, dar nu și al zborului. Și totuși, unele broaște posedă și această însușire, zboară! În provincia Yunan din R.P. Chineză trăiește o specie de broaște care au labele lățite, fapt care le îngăduie să zboare din copac în copac și «aterizează» apoi pe sol cu mare ușurință. Ziua stau ascunse, iar noaptea circulă. Hrana lor principală o constituie insectele.

Aventurile lui Craița

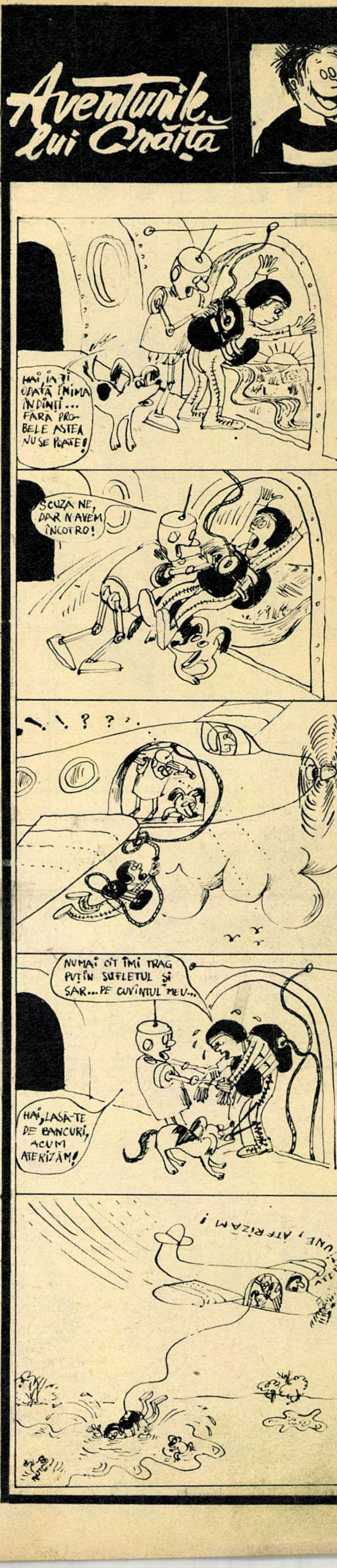
HAI, IA-ȚI ODATĂ INIMA ÎN DINȚI... FĂRĂ PROBELE ASTEA NU SE POATE!
SCUZĂ-NE, DAR N-AVEM ÎNCOTRO!
!..!..?..?..
NUMAI CÎT ÎMI TRAG PUȚIN SUFLETUL ȘI SAR... PE CUVÎNTUL MEU...
HAI, LASĂ-TE DE BANCURI, ACUM ATERIZĂM!
UNE, ATERIZĂM!

CRAIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

PALOȘUL NEÎNVINS

9

T 25/66

Scenariu: **COSTACHE ANTON**
Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

Rezumatul capitolului precedent:

TOADERE URSU DUCE BOIERILOR VESTEA CĂ MĂRIA SA PETRU VODĂ S-A ÎNSĂNĂTOȘIT ȘI CĂ LE PORUNCEȘTE SĂ SE STRÎNGĂ ÎN SALA DIVANULUI. BOIERII, ÎN FRUNTE CU HATMANUL MIHU, SE TEM DE AMENINȚĂRILE CU RĂZBOI CE VIN DE LA SASHIB GERAJ, HANUL TĂTARILOR ȘI DE LA ÎNSUȘI SOLIMAN, PUTERNICUL SULTAN AL TURCILOR. PETRU RAREȘ TRECE PESTE TEAMA BOIERILOR ȘI FĂRĂ SĂ-ȘI PIARDĂ CUMPĂTUL ÎNGĂDUIE SĂ FIE CHEMAȚI SOLII CU TURBANE COLORATE.

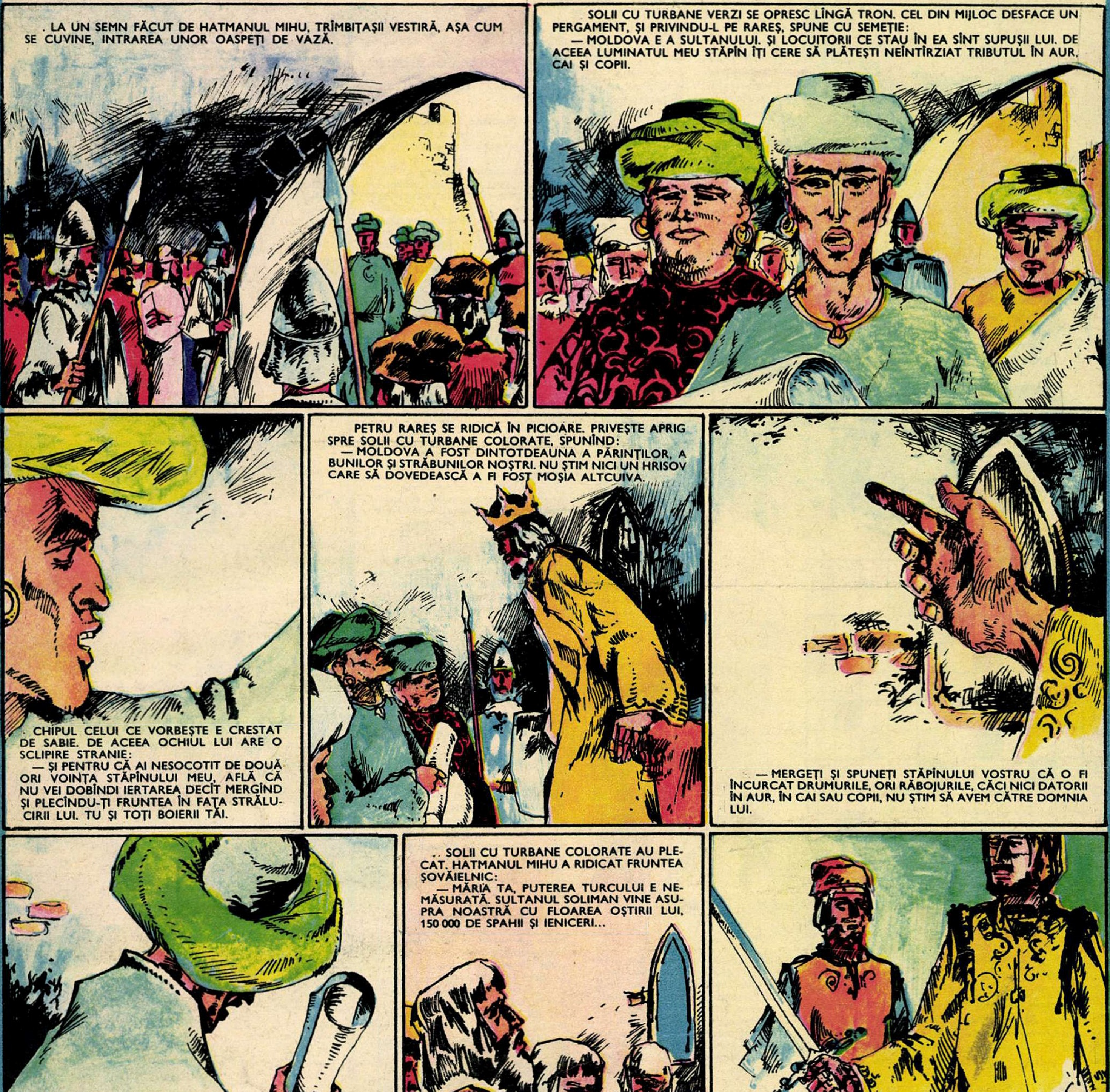

. LA UN SEMN FĂCUT DE HATMANUL MIHU, TRÎMBIȚAȘII VESTIRĂ, AȘA CUM SE CUVINE, INTRAREA UNOR OASPEȚI DE VAZĂ.

SOLII CU TURBANE VERZI SE OPRESC LÎNGĂ TRON. CEL DIN MIJLOC DESFACE UN PERGAMENT, ȘI PRIVINDU-L PE RAREȘ, SPUNE CU SEMEȚIE:

— MOLDOVA E A SULTANULUI. ȘI LOCUITORII CE STAU ÎN EA SÎNT SUPUȘII LUI. DE ACEEA LUMINATUL MEU STĂPÎN ÎȚI CERE SĂ PLĂTEȘTI NEÎNTÎRZIAT TRIBUTUL ÎN AUR, CAI ȘI COPII.

CHIPUL CELUI CE VORBEȘTE E CRESTAT DE SABIE. DE ACEEA OCHIUL LUI ARE O SCLIPIRE STRANIE:

— ȘI PENTRU CĂ AI NESOCOTIT DE DOUĂ ORI VOINȚA STĂPÎNULUI MEU, AFLĂ CĂ NU VEI DOBÎNDI IERTAREA DECÎT MERGÎND ȘI PLECÎNDU-ȚI FRUNTEA ÎN FAȚA STRĂLUCIRII LUI. TU ȘI TOȚI BOIERII TĂI.

PETRU RAREȘ SE RIDICĂ ÎN PICIOARE. PRIVEȘTE APRIG SPRE SOLII CU TURBANE COLORATE, SPUNÎND:

— MOLDOVA A FOST DINTOTDEAUNA A PĂRINȚILOR, A BUNILOR ȘI STRĂBUNILOR NOȘTRI. NU ȘTIM NICI UN HRISOV CARE SĂ DOVEDEASCĂ A FI FOST MOȘIA ALTCUIVA.

— MERGEȚI ȘI SPUNEȚI STĂPÎNULUI VOSTRU CĂ O FI ÎNCURCAT DRUMURILE, ORI RĂBOJURILE, CĂCI NICI DATORII ÎN AUR, ÎN CAI SAU COPII, NU ȘTIM SĂ AVEM CĂTRE DOMNIA LUI.

TRÎMBIȚAȘII SUNĂ IAR PRELUNG. CEI DOI SOLI, RĂMAȘI MAI ÎN URMĂ, AU PORNIT SPRE UȘĂ. PRIMUL, ADICĂ CEL CE A VORBIT, ÎȘI STRÎNGE ÎN GRABĂ PERGAMENTUL, SPUNÎND:

— VAI, VOUĂ CELOR CE NU ȘTIȚI SĂ PREȚUIȚI BUNĂTATEA STĂPÎNULUI MEU.

.. SOLII CU TURBANE COLORATE AU PLECAT. HATMANUL MIHU A RIDICAT FRUNTEA ȘOVĂIELNIC:

— MĂRIA TA, PUTEREA TURCULUI E NEMĂSURATĂ. SULTANUL SOLIMAN VINE ASUPRA NOASTRĂ CU FLOAREA OȘTIRII LUI, 150 000 DE SPAHII ȘI IENICERI...

PETRU RAREȘ RIDICĂ PALOȘUL CU MÎNER DIN RUBINE ȘI SAFIRE, SPUNÎND:

— SPAHII ȘI IENICERI ȘI SULTANI AU MAI VENIT ȘI ALTĂ DATĂ, HATMANE. CÎȚI AU VENIT? ȘI CÎȚI S-AU MAI ÎNTORS? ACEST PALOȘ A FOST MARTOR LA PODUL ÎNALT ȘI LA VALEA ALBĂ. DACĂ AR AVEA GLAS AR SPUNE...

(va urma)

Cutezătorii 25

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033